

LUGGSLITET,
UPPONERVÄNT
LANDSKAP.

EN INSTALLATION
AV ALEXANDRA BACKLUND.

JAG FUNDERAR PÅ
DET MED ATT VÄXA
UPP. FRÅN ATT
VARA LITEN TILL
NU. VAD SOM FÖR-
ÄNDRAS. VAD SOM
FINNS KVAR. GENE-
RATIONSFÖRÄND-
RINGAR. VAD DET ÄR
VI KAN LÄRA OSS AV
DE ÄLDRE GENERA-
TIONERNA ATT VÄXA
IFRÅN.

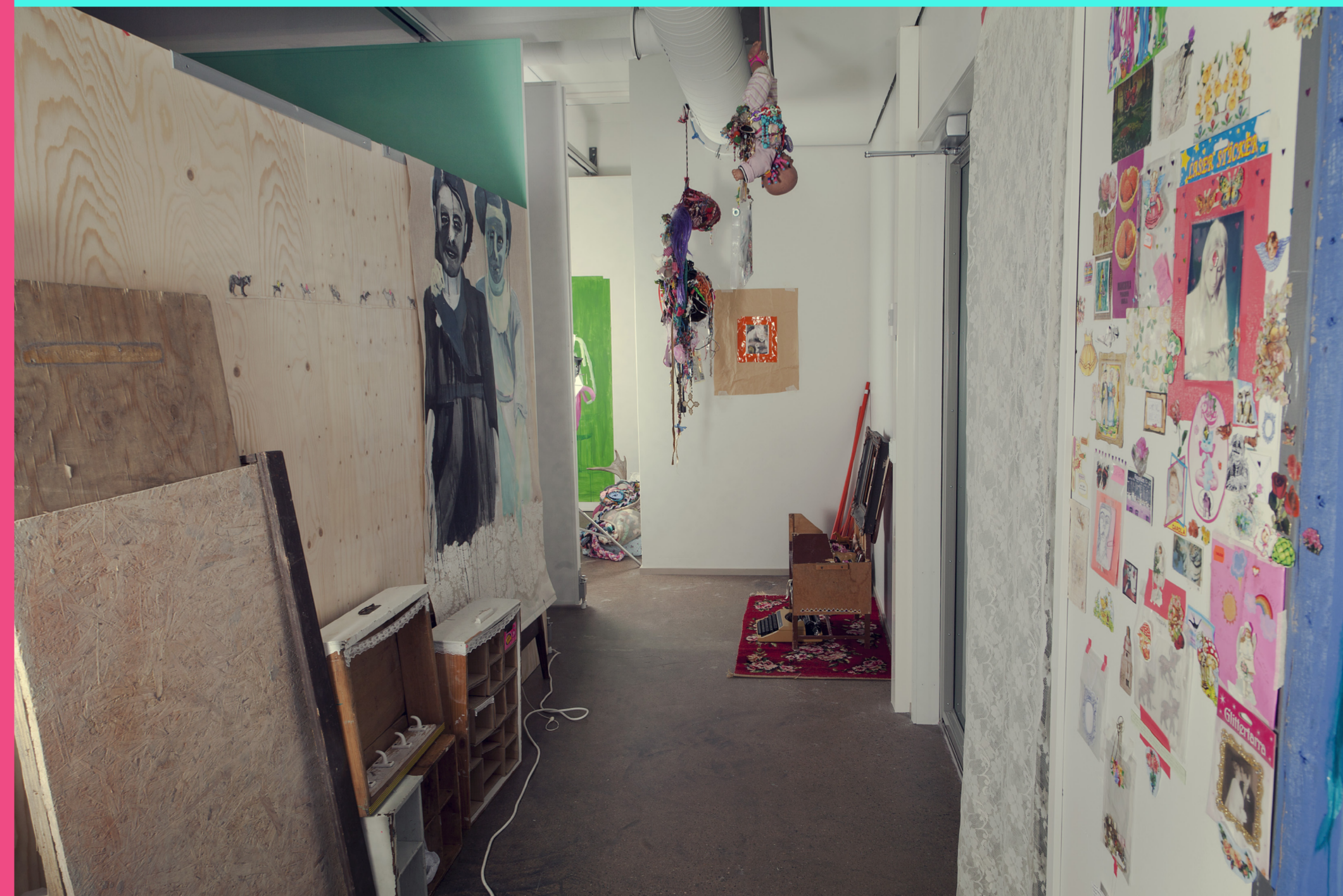

jag håller på med olika tankemässiga och materiella material. dött material. bortglömt material. slängt material. skräpmaterial. billigt material. material med litet värde. nerrivet material. containermaterial. loppismaterial. historiskt material. dockmaterial. fint material. kitschigt material. kvinnomaterial. göra materialet könlöst. gratismaterial. gulligt material. symaterial. upphittat material. söndrigt material. fult material.

LÄNGTAN TAR SLUT NÄR JAG SÄTTER MEJ IN
I KREATIVITET. DET KÄNNES SOM ATT JAG GÖR
NÅGOT JUST HÄR OCH NU. NÅGOT SOM TAR BORT
SKITEN. SOM ATT TA MEJ FRAMÅT GENOM SKITEN.

SAMLAR.

PUSSLAR IHOP.

ÅTERANVÄNDER.

ÄNDRAR OM.

FÖRÄNDRAR.

LEKER.

ALLVARLIGT.

IFRÅGASÄTTER.

SEXUALITET.

SOCIALT

KONSTRUERAT

KÖN.

IDENTITET.

PÅKLISTRAT

BETEENDE.

Det är något med saker som jag har fastnat på just nu i livet. Bland annat gulliga saker. På grund av att bearbeta min påhittade tjejiga barndomsroll och att göra något med rollen i samhället som tjejer har fått på sig. På något jobbigt vis tycker jag också om gulliga saker. Färgmässigt är jag förälskad i rosa. Turkos och mintgrön kommer på andra plats. Tredjeplats kommer kartongfärg.

Jag saknar mina glansbilder som jag hade när jag var liten. Det var något så fint med dem, ärvda av mormor och mamma, känslan av att titta på dem, som att det var så mycket vänskap, slitna kanter, urblekta och vikmärken i dem. Känsla. Jag saknar mina dagböcker. Mina teckningar. Jag försöker på någotvis gå igenom minnen nu. På ett fint vis. Romantiskt vis. Men också bearbeta något jobbigt. För allting var inte helylle.

Men också förstår jag att världen inte tagit slut på grejer. De flesta saker finns ju in i all evighetens evighet redan. Att saker är bara saker och det går att hitta nya liknande som påminner om de jag hade. Minnen är något annat. De finns där. Och det är väl något med dem jag håller på och reder ut. Jag önskar att tjejer som växer upp nu kan få slippa behöva bete sig och vara bland så himladens helgulligt gulli gull gölligt gulliga syn syner blickar tankar och strukturer nu.

JAG ÄR EN MATERIALFREAK
FAST JAG TYCKER ATT SAKER
ÄR SÅ HIMLA ONÖDIGA ATT
PRODUCERA MERA AV TILL
DETTA JORDKLOT. MEN PÅ
NÅGOT SÄTT MÅSTE JAG GÖRA
NÅGOT AV ALLT SOM FINNS.
KAN SOM INTE RIKTIGT LATA
BLI!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

SJÄLV-PORTRÄTT-MÅLNINGAR.

Jag bestämde mej för att måla av foton av mej själv från när jag var liten, barn. Samma storlek på kartongen. Jag valde tre foton av mej från dagisperioden. Från när jag är 4, 5 och 6 år. Just dessa tre är något jag känner en rolig kontrast i varje bild. Fotot på när jag är 4 år tycker jag om för jag ser så sur och butter ut på det och i kontrast till det håller jag i en plastblombukett i handen som ska ta fram den gulliga tjejen i bilden, det blir så fel bara.

Det andra fotot från när jag är 5 år målade jag av för det fanns en skepsis i blicken. Ser ut som jag tänkte: varför måste jag sitta här och bli fotograferad av en främmande människa.....Den andra detaljen i fotot är att jag har en pin på min klänning där det är en bild på en regnbågsfärgad sur nallebjörn och med en text till där det står: I can't bear to be without Jesus. En påtvingad kristendom som ville klistras på mej.

Det tredje fotot jag hade tänkt måla av är ett porträtt av mej när jag sitter i en korgstol med långt blondt hår och har en rosa kollegetröja på mej med Snobben tryck på, till det en vit spetskrage. På det här fotot ser jag ganska glad ut. Istället lämnade jag den målningen tom utan ett porträtt, men med färg rinnandes ner från kartongen ner på väggen. Så att betraktaren själv får bilda sin egen uppfattning. Alla foton är tagna från tre olika dagis jag gått på. Det har med flyttande att göra. Byta miljö. växa upp.

Mitt emot barnporträtten placerade jag en annan målning, på väggen mitt emot. På den målningen har jag målat mej själv som vuxen som två olika karaktärer, med två olika sinnesstämningar. Ville skapa en kommunikation mellan målningarna. Som att målningarna pratar med och stirrar på varandra.

Material är viktigt för mej även om jag väljer struntmaterial, då menar jag sådant som bara ligger och skräpar. Det känns kul att jobba utifrån förfallet material för det har inga bestämda ramar hur det ska användas, åtminstone för mej är det lättare att tänka fritt utifrån ett redan använt material. På något sätt är det för mej som att tänka själv och göra något utifrån fria ramar, tänka vidare vad det kan användas till. Om jag går och köper ett dyrt tecknarpapper från en konstnärsaffär så är det redan ett konstnärsmaterial, det är inte så fritt för mej. Det är ett konstmaterial och ett konstmaterial är ett konstmaterial för att det är det, bara för att det finns i konstnärsaffären och då är det bara så att det är ett konstmaterial. Jag tycker mera om att titta på andra material som är gratis. För mej känns det mera frigörande och mera flexibelt. Det är något så kul med att hitta på. Se vad en kan göra med allt som finns omkring en i vardagen.

Jag är en samlare. Det är ett arbetsätt. Att hitta skatter och att göra något med överflödet av saker som finns och tillverkats. När jag samlar på saker går det till så att jag ser en sak och så tänker jag, det här måste jag göra något med. Det kan handla om en viss färg som just den saken har eller en sak som ofta upprepat befinner sig liggandes på gatan. Som t.ex. ett godispapper eller en metallbit. När jag samlat en mängd skräp och det bildar en hög i ateljén, känns det som att sakerna får en annan betydelse och skapar en ny innebörd. Jag tar och sätter det i ett annat sammanhang. Det får en ny identitet.

Som ett evighetsprojekt på något vis att hålla på med samlandet. Det har varit ett sätt för mej alltid. Jag har alltid haft massa saker i mitt rum sen jag var liten. Fick arva grejer av mina mostrar, min morbror och min storebror när jag var liten. Men har också flyttat 30 gånger i mitt liv. Det tänker jag har påverkat mitt sätt att se på saker. Tömma. Flytta. Byta ut. Samla igen. Göra mej av med saker. Göra det fint på nytt på nästa ställe. Det är väl det jag tycker om. Att inta ett tomt rum. En tom yta och fylla det. Börja om. Göra det fint och pynta runt mej.

Materialen i min installation sprider sig. På golvet. Hängandes från taket. Längs väggarna. Saker som blir till skulpturer. Ett slags uppbyggt trasigt hus står och halvfaller ihop. En ros blir många rosor som ett hav. Djur som sover. Skräphögar. En maskerad militärman står och tittar på allt. En gammal vis skrynklig tant tittar på dej om du tittar på henne. Dockor så som du innerst inne minns dem om du bara orkade minnas. Smutsiga tankar. Uppochnervänt flicklandskap. Pysslande stunder brer ut sig. En känsla av att det bara håller på. Fortsätter. Intrasslat. Fast-tejpat. Klistrat på väggarna. Inramat. Som att ringa in/ta fasta på vissa saker. Jag får strypprepps-känsla ibland. Som att någon bestämde något över mej. Samlar ihop mej. Försöker skapa mig. För alla andra har försökt skapa mej. Jag är trött på traditioner. Punkt!

Jag vill berätta ur känslan. Jag tror på att berätta hur vi har det. Uttala sig om hur saker känns att finnas till. Ifrågasätta. Säger emot. Fundera. Berätta våra berättelser är så viktigt att göra i världen. Oavsett vad vi har för bakgrund - trauman - livsutrymme - klassbakgrund - karaktärsdrag - sexerfarenheter - föräldrar - skolgång - känslor - kroppsuppfattning - själslutrymme - platsutrymme. Prata om det. Vara självutlämnande. Dela med oss.

Det som har hänt oss är riktigt och viktigt att prata om. Om vi inte kan prata om det blir det som att inte existera, kan jag känna ibland. Låtsas prata om allt möjligt annat känns ofta så falskt. Känslor är det som är grunden i att existera. Leva utifrån. Jag har blivit lärd så jävla mycket onödiga saker här i världen som aldrig har baserat sig på min egen inlevelse, uttryck och kroppsrörelse. Jag har fått lära mej så mycket skit saker som att räkna matte, lära mej att vara tyst och bli tillrättavisad. Jag har inte fått lära mej vettiga saker som till exempel att ta hand om mej själv och hur vi ska ta hand om varandra. Hur vi ska bry oss om naturen och djuren. Hur vi ska tänka för att jobba vidare med världen. Hur vi ska göra jorden till en bättre plats. Hur ska vi göra världen till en bättre plats!?

KOMBINERA MASSA SAKER. JAG ÄR UTE EFTER EN SLAGS KOMBINATION. OBRUKBRAR - UPPHITTAT - FÖRBRUKAD - TRASIG - SMUTSIG - ONÖDIGT - BORTGLÖMT. JÄMFÖR DEN PÅTVINGADE TJEJ ROLLEN OCH HUR SKRÄP INTE ANSES VARA NÅGOT. SÄTTER DEM I RELATION TILL VARANDRA.

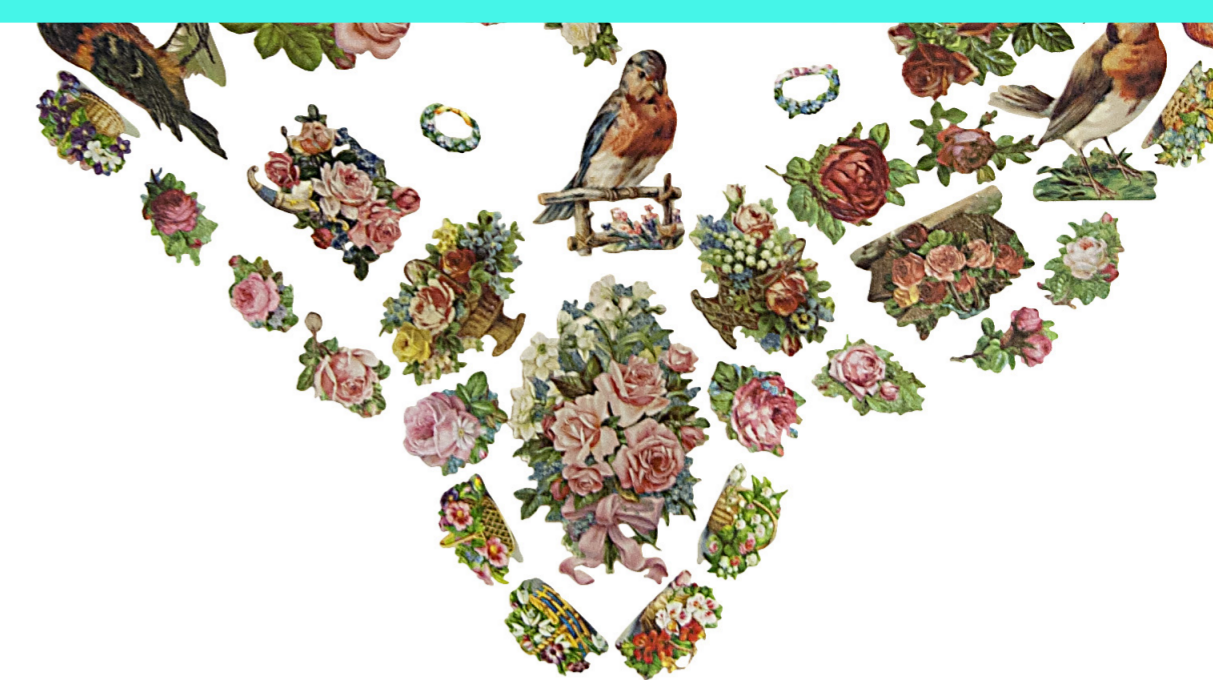
ABSTRAKT.

Mitt slutarbete handlar om tankar och känslor kring att vara fastsatt i en roll som en själv inte har bestämt. Jag ser mej runt, betraktar människor jag möter, träffar, har omkring mej. Blickar bakåt i tiden hur jag själv har vuxit upp i en miljö som säger: var dej själv, du är fin som du är. Men i själva verket vad betyder dessa fina tankar när omgivningen runt omkring en betraktar en ur ett tjejperspektiv och pratar med en på ett visst sätt på grund av att jag har en fitta mellan benen. Hur det sedan får konsekvenser när en ska skapa sin egen identitet, när det sociala könet redan har bestämts och den sexuella friheten inte finns. Allt vad media visar upp för bild hur en ska sexuellt åtra en man, hur en ska bete sig för att bli något. Vardagssexism som en möts av var en än befinner sig. I skolan, hemma, hos vänner, i stadsmiljön, i butikerna, i tidningarna. Hur hela samhället är som ett hetsigt uttråkat skådespeleri där en blir påtrampad direkt en befinner sig utanför normen och den sexuella friheten inte ens är nära. Vad är en självvald identitet när identiteten redan har blivit bestämd åt en från första början. När till och med gynekologen inte ens förstår när en säger att en har sex med både kuk- och fittpersoner, och säger: "jaha då har du inte så mycket sex sedan du slutade äta p-piller i 20-års åldern".....Jag bara tänker ööööh vad tänker den här personen riktigt? Orka hålla på säga emot när inte ens vuxna människor ens förstår grejen. Utan direkt påstår att man är heterosexuell, utan att ens fråga en. Inte konstigt att folk inte får välja själv när hela samhället är uppbyggt utifrån en heteronorm. Om jag verkligen tror att jag gillar tjejer har jag ju också behövt förklara. Sedan allt det här med att livet handlar om att skaffa barn och leva ihop med en och dessutom samma person resten av livet. Jag jobbar utifrån dessa vardagsmysterier som det så ofta blir så tråkigt att vara mitt ibland. Rädda människor som är rädda att vara sig själva. Vad är det att vara sig själv när en från sin första dag på jorden redan blev påtvingad allt utifrån en färdig mall. Sådant handlar mitt slutarbete om.

SUMMARY.

My final project is about thoughts and feelings about being attached to a role that I myself haven't decided. I look around me, watching people I meet and have around me. Looking back in time, how I have grown up in an environment that says be yourself, you're fine as you are. But what do these nice thoughts even mean when the environment around me is watching me from a girl's perspective, and talking to me in a certain way because I have a pussy between my legs. How this then has consequences when one should create their own identity, and the social gender has already been determined and sexual freedom doesn't exist. How the media shows up an image of how one should sexually desire a man or how one should behave in order to become something. Everyday sexism that you get in your face wherever you are. At school, at home, with friends, in the urban environment, in shops, in the newspapers. How society is like a frantic bored play, where one gets directly trampled when one behaves outside the norm and sexual freedom isn't even close. What is a chosen identity when identity has already been given to you from the beginning. When even the gynecologist doesn't understand when I say that I have sex with both cock- and cuntpersons, and says: "well then you haven't had so much sex since you stopped taking the pill in your 20s"And I can only think what is this person really thinking? It's really difficult to argue against in these moments when even adults don't understand these things. When they directly state that you are heterosexual, without even asking. No wonder people can't choose for themselves when the whole society is built on the basis of a heterosexual norm. If I really think I like girls is another question I've had to answer. Then there's all this about how life is about having children and living together with the same person for life. I work from these everyday mysteries that so often get so boring to be in the middle of. Scared people who are afraid to be themselves. What does it mean to be yourself when we're already from the first day on earth given a ready-made identity. This is what my final work is about.

*Luggslitet, upponervänt landskap / Threadbare, upside-down landscape
Installation / Installation
Alexandra Backlund*

*Examensarbete för Bildkonstnär (YH)-examen
Utbildningsprogrammet för Bildkonst
Yrkehögskolan Novia, Jakobstad 2013, Finland*

*Degree Thesis for Fine Art, Bachelor of Fine Art
Degree Programme in Fine Art
University of Applied Sciences Novia, Jakobstad 2013, Finland*

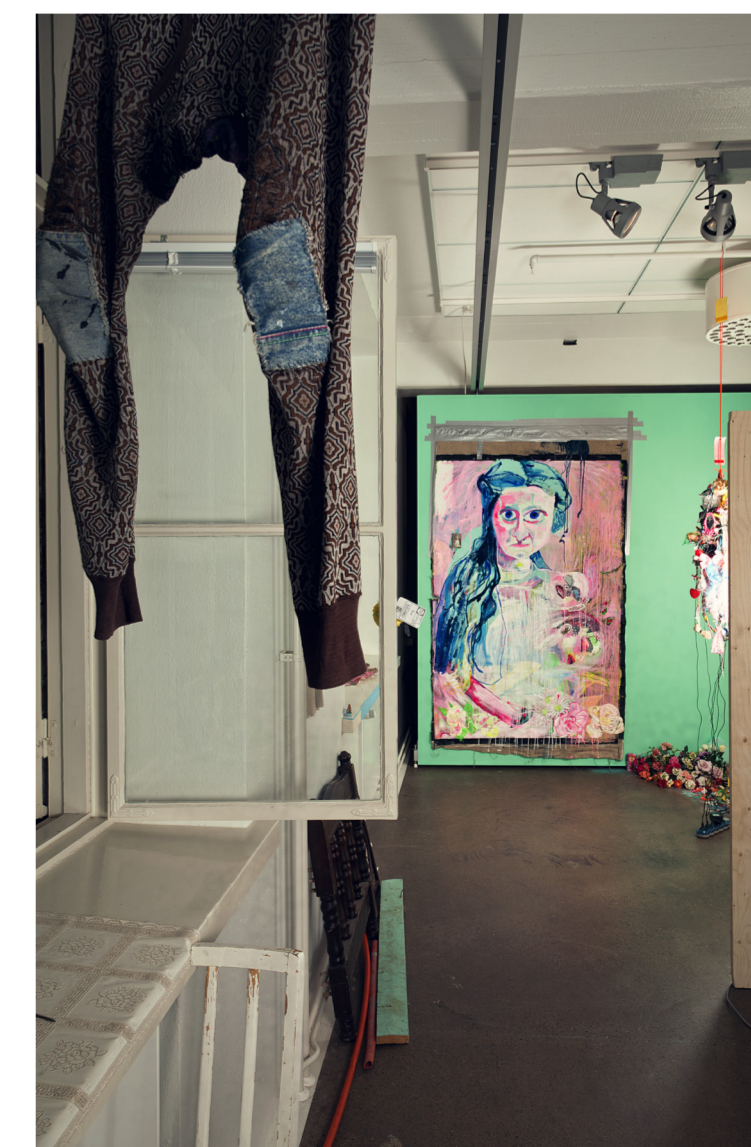
*Handledare / Supervisor
Albert Braun*

*Bedömare / Examinators
Maria Hirvi-Ijäs & Marika Holm*

*Utställt i / Exhibited in
Galleri Gro*

*Fotografierna tagna av / Photos taken by
Nayab Ikram*

*Tack till / Thanks to
Lobin, Mikki Boxström, Maja Andersson, Johan Sandås,
Albert Braun, Nayab Ikram, Maria Sjöblom och
heteronormen som får mej att ifrågasätta livets djupa mening / and the heteronorm that
make me question the deep meaning of life*

www.bildkonst.fi

Yrkehögskolan NOVIA,
up Bildkonst,
Köpmansgatan 10
68600 Jakobstad
Finland

YRKESHÖGSKOLAN
NOVIA

238 I AM NOT FOR SALE 0.80

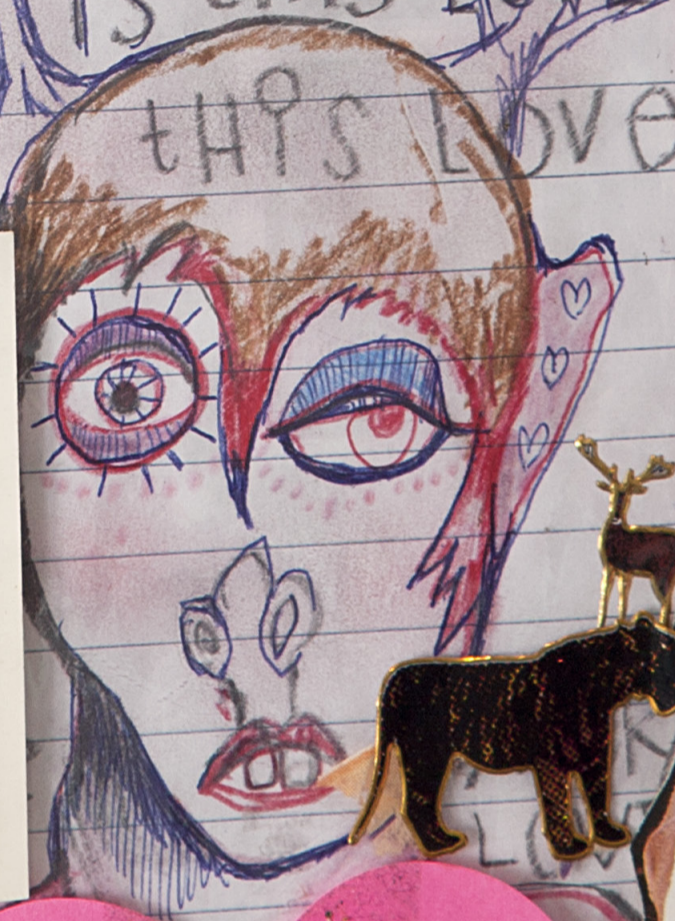
2000

ORALEN

WHAT IS THIS LOVE WHY THIS LOVE

PE
LOVE
ST
FROM
UNDER

66 Elm Street, New Canaan, Connecticut 068
203-972-1050 • fax: 203-972-1567
www.artnet.com/sallea.btm